

Rozjímanie na utorok 33. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 33.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Boh
vstupuje do Zachejovho srdca;
učiť sa z jeho „svätej
bezostyšnosti“; obrátenie sa
prejavuje vo veľkorysosti.

EVANJELIUM predstavuje stretnutie
Ježiša a Zacheja takmer ako náhodnú
udalosť. Zachej je popredný mýtnik v
Jerichu, dôležitom meste pri rieke
Jordán, a je veľmi bohatý. Vyberá
dane pre rímsku moc, a preto je
považovaný za verejného hriešnika.

Mýtnici navyše často využívali svoje postavenie, aby sa obohatili vydieraním, čím si vyslúžili opovrhnutie okolia.

V ten deň Ježiš vstupuje do Jericha a prechádza ním v sprievode zástupu (porov. Lk 19, 1-10). Túžba vidieť Majstra viedla Zacheja k zvláštnemu gestu, v istom zmysle smiešnemu vzhľadom na jeho vysoké spoločenské postavenie. Keďže bol malého vzrastu, „bežal napred a vyšiel na planý figovník, aby ho uvidel, lebo práve tade mal ísť“ (Lk 19, 4). Hoci sa zdá, že Zacheja poháňa len zvedavosť, v skutočnosti už toto gesto bolo ovocím Božieho milosrdenstva, ktoré ho priťahovalo a čoskoro premení jeho srdce. Skôr ako Zachej prijal Ježiša vo svojom dome, Pán prijal jeho. „Niekedý má stretnutie Boha s človekom podobu náhody. Ale z Božej strany nič nie je *náhoda*“[1].

Keď Ježiš prišiel na toto miesto, pozrel naň a povedal mu: „Zachej, pod' rýchlo dolu, lebo dnes musím zostať v tvojom dome!“ (Lk 19, 5). Kristov pohľad prenikol do mýtnikovej duše so silou. A ako nežne a dôverne Zachej počul svoje meno, keď ho Ježiš volal! Šťastný zo stretnutia „chytro zišiel a prijal ho s radosťou“ (Lk 19, 6). Inými slovami, veľkoryso otvoril dvere svojho domu a svojho srdca stretnutiu so Spasiteľom.

ZACHEJ sa možno vnútorne zdráhal vyliezť na figovník. Áno, chcel sa stretnúť s Ježišom, ale riskoval, že vyvolá ešte väčšiu nevraživosť medzi svojimi susedmi. Od začiatku musel prekonávať hanbu z posmechu a nehladiť na to, čo *povedia ľudia*. Riskoval a prekonal tieto prekážky,

„pretože Ježišova príťažlivosť bola silnejšia“[2].

Svätý Josemaría opísal jeho odvážny postoj ako „svätú bezostyšnosť“ a komentoval to takto: „Nechýbal mu [Zachejovi] posmech malých detí ani smiech v ústach niektorých starších ľudí. Ale čo na tom záleží, keď ide o službu Kristovi, o mienku ľudí, o ľudskú úctu? Keď sa nás falošná hanba pokúša brzdiť, nech je vždy naším hľadiskom toto: Ježiš a ja, Ježiš a ja; čo ma po ostatných veciach? (...). Daj mi, môj Ježišu, svätú bezostyšnosť (...). Daj mi, môj Bože, železnú pevnosť, aby som robil to, čo musím“[3].

Boh je „veľmi dobrý platiteľ“, potvrdzovala svätá Terézia od Ježiša. „A tak, aj keď sú to veľmi malé veci, neprestávajú robiť pre jeho lásku to, čo môžeš. Jeho Veličenstvo ich odplatí; bude hľadiť len na lásku, s akou ich robíš“[4]. Aj keď sa zdá, že

Zachejovo prvotné pohnutie je skôr zvedavosť ako láska, „poskytol prostriedky na spoznanie Ježiša a dostane svoju odmenu. Aby sme v sebe pocítili iskru pohľadu Ježiša Krista, je potrebné, aby sme išli a odovzdali sa mu (...). Odmena je tam: v pohľade, v Ježišovom volaní“[5].

MÝTNIK prijal Pána do svojho domu a tak urobil miesto Bohu vo svojom živote. V priebehu niekoľkých minút začala Ježišova blízkosť premieňať jeho srdce. Už na prahu svojho domu vyhlásil: „Pane, polovicu svojho majetku dám chudobným, a ak som niekoho oklamal, vrátim štvornásobne“ (Lk 19, 8). Ježiš jemne rozptýlil temnotu v jeho vnútri. Iste, „v Ježišovom svetle sa rozširujú horizonty existencie: človek si začína uvedomovať iných ľudí a ich potreby (...). Pozornosť voči druhým, voči

blížnemu, je jedným z hlavných plodov úprimného obrátenia. Človek vystupuje zo svojho egoizmu, prestáva žiť pre seba a obracia sa k druhým; cíti potrebu žiť pre druhých, žiť pre svojich bratov“[6].

„Keďže srdce je malé,“ povedala svätá Katarína Sienská, „musíme urobiť ako Zachej, ktorý nebol veľký, vyliezol na strom, aby videl Boha.... To isté musíme urobiť, ak sme malí, ak máme úzke srdce a malú lásku: musíme vyliezť na strom svätého kríža a tam uvidíme, dotkneme sa Boha“[7].

Ako sa to stalo vtedy v Jerichu, aj dnes sa Kristus pozerá na nás, volá nás po mene a každému z nás predkladá svoj návrh: „Dnes musím zostať v tvojom dome“ (Lk 19, 5). Toto „dnes“ je podnetom pre našu štedrosť. Kristovo „dnes“ musí zaznieť celou svojou silou ako výzva, aby sme sa úprimne darovali ľuďom.

„On nás môže zmeniť, môže premeniť naše kamenné srdcia na srdcia z mäsa, môže nás oslobodiť od sebeckva a urobiť z nášho života dar lásky“[8]. Mária videla Ježiša ako dieťa a žila v jeho dome: Ona nám ukáže cestu, ako Ho pozvať do svojho vlastného a ako mu dovoliť, aby nás premenil na veľkodušných služobníkov druhých.

.....

[1] Svätý Ján Pavol II, *List kňazom*, 17-III-2002.

[2] František, *Homília*, 31-VII-2016.

[3] Svätý Josemaría, *Poznámky z rozjímania*, 12-IV-1937.

[4] Svätá Terézia od Ježiša, *Koncepcie Božej lásky*, I, 6.

[5] Svätý Josemaría, *Poznámky z rozjímania*, 12-IV-1937.

[6] Svätý Ján Pavol II, *Homília*, 08-VI-1999.

[7] Svätá Katarína Sienská, *List* 119.

[8] František, *Anjel Pána*, 3-XI-2013.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/utorok-33-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/utorok-33-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (04.04.2026)